

Nyhetsbladet
Frihetsjournalen
nr 20, september 2010

Utges som komplement till bloggen "I hjärtat rebell"
Utkommer med ett nummer per månad.

Prenumeration:
500 kr för valåret 2010.

Bankgiro: 5210-6929

Utgivare är
Erixon Kommunikation AB

Slopa fyraprocents- spärren

Jag är trött på att höra allt tjat om fyraprocentsspärren.

Under sommaren älskade journalisterna att spekulera om utifall att Kristdemokraterna eller Centerpartiet skulle åka ur riksdagen, därför att de i några opinionsmätningar hamnade "nära spärren".

Efter sommaren handlar mycket av spekulatiorerna om utifall att Sverigedemokraterna ska klara spärren eller inte.

Det blir tekniskt procedur- snack istället för fokus på politiska värderingar och förslag.

Odemokratiskt med spärr

Dessutom är det odemokratiskt att införa en godtycklig spärr på en viss nivå.

I Ryssland har spärren höjts till 10 procent för att stänga ute oppositionspartier. Sverige kan inte protestera, eftersom Putin kan hänvisa till att också Sverige har spärr.

Varför ska den vara just fyra procent? När spärren infördes diskuterades både tre och fem procent.

Att ha artificiella spärrar skadar trovärdigheten till det demokratiska systemet.

Ingen saklig grund för spärr

Det brukar heta att en spärr mot småpartier behövs för att

uppnå regeringsdugliga majoriteter.

Det är skitsnack!

I grundlagsutredningens förarbeten finns en rapport av statsvetaren i Uppsala Lars Davidsson (SOU 2007:40) som analyserar olika lösningar för mandatfördelning.

Under ett av grundlagsutredningens seminarier påpekade han att ett borttagande av 4-procentsspärren tillsammans med borttagande av utjämningsmandaten skulle ge fler småpartier representation i riksdagen, samtidigt som deras inflytande över regeringsbildningen inte skulle öka.

Jag blev förbluffad av den slutsatsen och ställde frågan hur detta kunde komma sig.

Och svaret är att utjämningsmandaten i huvudsak går till de partier som ligger närmast 4-procentsspärren.

Tar vi bort dessa 39 utjämningsmandat, och låter riksdagen bestå av enbart de 310 fasta mandaten, får partier som är mindre än 8 procent betydligt färre mandat än i dagens system.

Men de blir representerade i valkretsar där de har tillräckligt många röster för att ta enstaka mandat.

Därmed kan alltså fler partier vara representerade i

riksdagen, utan att de förstör möjligheterna att bilda regering.

Så skulle riksdagen 2006 kunnat se ut

Låt oss titta på hur den riksdagen efter valet 2006 sett ut om de 39 utjämningsmandaten inte delats ut.

Som synes i tabell 1 tappar "större partier" nästan inga mandat. Med större partier menas de som har 8 procent eller mer (i detta fall C, M och S).

De som har mindre än 8 procent tappar rejält.

Miljöpartiet med 5,1 procent av rösterna skulle förlora mer än hälften av sina mandat om utjämningsmandaten togs bort.

På detta sätt minskar risken att ett litet parti får vågmästarroll.

Sedan utjämningsmandaten tagits bort kan också fyraprocentspärren slopas, så att fler mindre partier kan komma in, utan att för den skull försämra möjligheten att bilda regering.

Kirunapartiet 2002

Lars Törnman i Kirunapartiet ställde i valet upp till riksdagen som Norrbottenspartiet och fick 9,1 procent i valkretsen. Det hade inneburit att Törnman blivit riksdagsman. Partiet hade fått ett mandat.

Det hade inte påverkat regeringsbildningen. Men ett parti till hade haft representation i riksdagen.

Är inte det demokrati?

Sverigedemokraterna 2006

I förra riksdagsvalet hade Sverigedemokraterna kommit in med tre fasta mandat.

1) Skåne västra gav SD 11.549 röster (7,1%) vilket gjorde dem till fjärde största parti. och det hade räckt till att

Tabell 1. Valresultat 2006 utan utjämningsmandat

Nuvarande mandat, parti, tappade utjämn.mandat)

97 mandat, Moderaterna, -4 mandat
29 mandat, Centerpartiet, -2 mandat
28 mandat, Folkpartiet, -6 mandat
24 mandat, Kristdemokraterna, -7 mandat
130 mandat, Socialdemokraterna, -1 mandat
22 mandat, Vänsterpartiet, -9 mandat
19 mandat, Miljöpartiet, -10 mandat

349 mandat, summa, -39 mandat

ta valkretsens 8:e mandat (av 9). M hade förlorat ett.

2) Skåne södra gav SD 11.272 röster (5,3%) vilket inneburit att man tagit valkretsens 11:e och sista mandat—från M.

3) Stockholms län gav SD 12.471 röster (1,9%) och det hade räckt till att ta valkretsens 22:a och sista mandat—från KD.

Men man skulle inte tagit mandat i Skåne NÖ trots 10.061 röster och 5,6%.

Inte heller i Blekinge, Åkessons län, där man fick 6,2% och 5945 röster.

Alliansregering ändå

Utan fyraprocentsspärr och utan utjämningsmandat hade Allianspartierna ändå haft majoritet, trots att SD kommit in med 3 mandat.

Hade inte det varit bättre? För demokratin, för att i detta val slippa fokus på om sverigedemokrater ska klara spärren och bli vågmästare?

Då finns fler schatteringar representerade, men deras inflytande blir proportionerligt, dvs ytterst begränsat.

Nu görs det till en stor prestigesak att komma in i riksdagen. Så borde det inte vara. ●

Tabell 2. Valresultat 2006 utan utjämningsmandat och utan spärr

Nuvarande mandat, parti, tappade mandat)

97 mandat, Moderaterna, -6 mandat
29 mandat, Centerpartiet, -2 mandat
28 mandat, Folkpartiet, -6 mandat
24 mandat, Kristdemokraterna, -8 mandat
130 mandat, Socialdemokraterna, -1 mandat
22 mandat, Vänsterpartiet, -9 mandat
19 mandat, Miljöpartiet, -10 mandat

349 mandat, summa, -39 mandat

0 mandat, Sverigedemokraterna, +3 mandat

Mona Sahlins besatthet av Sverigedemokraterna

I dagens stora partiledarintervju i Dagens Nyheter (5/9) gör Mona Sahlin frågor om en eventuell vågmästarroll för SD till huvudtema.

Hur tänker man på Sveavägen 68? Detta är ju taktiskt och strategiskt vansinne.

Och det är ju inte första gången. Sahlin lyfte under förra året flera gånger frågan om Sverigedemokraternas roll.

På det sättet förlorar hon tid som skulle kunna användas för att föra fram det egna partiets politik, samtidigt som hon gynnar det parti hon säger att hon avskyr.

I DN-intervjun säger hon att det inte räcker med att det block som blir störst på valdagen 19 september 2010 får uppdrag att bilda regering.

– Men den regeringens statsminister måste också visa att man gör sig oberoende av Sverigedemokraterna. Alltså en stabil och långsiktig majoritetsregering eller överenskommelse i riksdagen. Det är enda sättet att undvika politiskt kaos i fyra år.

Det är ju inte sant.

Om Alliansen får 170 mandat, så att det fattas 5 för att nå egen majoritet, finns det bara ett sätt som SD kan skapa kaos. Och det är att S, V och MP väljer att fälla Alliansen med stöd av SD.

För att kaos uppstår krävs alltså samröstning S-SD.

Och det har ju Sahlin lovat att det inte ska ske.

Varför kräver Mona Sahlin parlamentariskt skydd mot att hon själv ska skapa kaos i riksdagen?

Syftet är att spräcka Alliansen

Jag kan bara se ett skäl till att Mona Sahlin ältar denna fråga: hon vill sabotera och lösa upp de fyra allianspartiernas samarbete.

I detta syfte använder hon SD som murbräcka.

FP eller C ska lockas att ”rädda landet” från SD, och som av en händelse, samtidigt spräcka Alliansen.

Och hon tycks gå med en önskedröm om att detta skulle kunna ske även om Alliansen blir störst.

Det är fullständigt verklig-hetsfrämmande.

Konstitutionen underlättar för Alliansen

Av någon anledning har vi en grundlag som gynnar sittande regering.

Även om S-V-MP blir större än Alliansen i ett läge där SD blir vågmästare, behöver inte Alliansen avgå.

För att detta ska ske, måste Mona Sahlin be SD om stöd för att i misstroendeförklaring fälla statsminister Reinfeldt.

Bara om S och SD röstar gemensamt emot Reinfeldt, måste han avgå.

Men eftersom Sahlin sagt att hon inte tänker vara beroende av SD, kan hon knappast rikta sådan misstroendeförklaring.

1978 blev Ola Ullsten statsminister med 39 ja-röster och 66 nej-röster.

Skälet var att talmannens förslag faller *bara* om en majoritet röstar *emot*.

Grundlagen välkomnar alltså minoritetsregeringar.

S låter SD ge sitt stöd

Om SD skulle ge sitt passiva stöd till Alliansen är det inte något som Mona Sahlin kan höja rösten emot.

Hennes eget parti använder SD på detta sätt ute i kommunerna. I Trelleborg styr de borgerliga och pensionärspartiet med 22 mandat av 51. Rödgröna oppositionen består av 21 mandat för S och MP. Vågmästare är Sverigedemokraterna med 7 mandat.

När SD krävde att beslutet om lunchavgift för gymnasieelever skulle upp i fullmäktige, fick man stöd av S.

Partier kan inte byta åsikt bara därför att andra intar den, gick resonemanget.

Just så.

Det kan Alliansen också hävda, om det skulle bli så att ingen får egen majoritet i riksdagen.

Alliansen kan regera vidare.

Men bäst är naturligtvis om partiledare som Sahlin inte snackar in SD i riksdagen. ●

De rödgröna påminner om de borgerliga på 1970-, 80- och 90-talen

Valet är kanske ändå
vunnet. Den tanken får jag
när jag läser Expressen idag.

**Mona Sahlin läxar upp
Lars Ohly, två veckor före
valdagen.**

**Regeringsdugligheten
förstärks, så att säga, inte.**

– Jag tänker inte lyfta ett
finger för att bryta upp pen-
sionsöverenskommelsen.
Det säger Socialdemokraternas
ledare Mona Sahlin med anled-
ning av att Vänsterledaren Lars
Ohly kallat reformen för orim-
lig.

Principen i pensionsrefor-
men, att pensionerna följer
ekonomin och därmed kan bli
lägre när ekonomin går sämre,
är den enda rimliga, enligt Sah-
lin.

– Den är i grunden bra. Jag
är stolt över den. Det finns ing-
et annat sätt att se på de stora
utgifterna för staten, säger hon.

Oenighet som tär

Den här sortens gnabb och
prestigebråk mellan sammarbe-
tande partier får mig alltid att
tänka på borgerligheten under
den tid jag var partipolitiskt ak-
tiv.

C, FP och M bråkade alltid
med varandra. Det fanns alltid
ett mått av tävlan mellan dessa,
och det på ett destruktivt sätt.
Man ansåg att om någon annan
fick framgångar, skulle det gå ut
över en själv.

Därför gällde det att kliva
och klättra på varandra för att få
den bästa platsen själv. Och dra
ner andra, om de såg ut att lyck-
as.

Partierna agerade sekter
som bara såg till sitt eget bästa,
inte till landets.

Nu har, tack och lov, de bor-
gerliga insett vad uppdraget går
ut på. Något man uppenbarligen
inte gjort på vänstersidan. ●

”Maxtaxan har betytt mycket,
inte minst för de ensamstående
föräldrarna, slog Mona Sahlin
fast med patos i stämman.

Sanningen är dock att en
ensamstående kvinna måste
tjäna minst 31 000 kronor i
månaden för att komma i åtnju-
tande av den nya favören.

När Sahlin ställdes inför detta
faktum bytte hon snabbt fot och
förklarade att sänkningen är
riktad till familjer med
medelinkomster.
Så mycket för omsorgen om de
ensamstående kvinnorna.”

Anna Dahlberg i Expressen
(5 sept 2010)

Opinionen.se är igång

Som du säkert sett har samarbetet med DagensPS startat och
min blogg flyttat till adressen:

<http://dagensps.se/opinionen/kronikor/dick-erixon/>

Vi kommer kontinuerligt att försöka utveckla sidan, som
ligger i ett tekniskt format inte helt anpassat för bloggar.

Men jag gillar att läsarna nu kan kommentera inläggen
och det går också att skriva ut enskilda artiklar, något som
efterfrågats.

Efter valet gör vi en utvärdering och ser hur vi ska gå vi-
dare. Hoppas du vill följa mig på den nya sidan! ●

Hösthälsningar / Dick Erixon